

NEDJELJNA ČITANJA: Bar 5,1-9; Ps 126,1-2ab.2cd-3.4-5.6; Fil 1,4-6.8-11; Lk 3,1-6

Duh Sveti koji uči Crkvu i podsjeća je na sve što je Isus rekao, odgaja je i u molitvenom životu

Duh koji poučava Crkvu i koji je podsjeća na sve što je Isus rekao, formira je i u molitvenom životu. U prvoj jeruzalemskoj zajednici, vjernici »bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama« (Dj 2, 42). Taj je slijed izrazit za crkvenu molitvu: utemeljena na apostolskoj vjeri i ovjerovljena ljubavlju, ona se hrani euharistijom. Molitve su prije svega one koje vjernici slušaju i čitaju u Svetom pismu, no oni ih posuvremenjuju, osobito psalme, počevši od njihova ispunjenja u Kristu. Duh Sveti, koji tako Crkvu u molitvi podsjeća na Krista, vodi je k cjelovitoj Istini i stvara nove obrasce koji će izraziti nedokučivo otajstvo Krista na djelu u životu, u sakramentima i u poslanju njegove Crkve. Blagoslov izražava najdublji pokret kršćanske molitve: ona je susret Boga i čovjeka; u njoj se Božji Dar i čovjekovo prihvaćanje međusobno privlače i sjedinjuju. Blagoslovna molitva jest čovjekov odgovor na Božje darove: budući da Bog blagoslivlja, srce čovjekovo može uzvratiti blagoslivljajući onoga koji je izvor svakog blagoslova. Dva su temeljna oblika koji izražavaju taj pokret: nekada blagoslov uzlazi, nošen Duhom Svetim, po Kristu k Ocu (blagoslivljamo ga zato što nas je blagoslovio); a nekada zaziva milost Duha Svetoga, koji po Kristu silazi od Oca (koji nas blagoslivlja). Klanjanje je temeljni čovjekov stav, kojim se pred Stvoriteljem priznaje kao stvorenje. Klanjanje je stav duha koji pred »Kraljem slave« pada ničice i smjerna šutnja pred Božjim licem koji je »uvijek od nas veći«. Klanjanje Bogu tripot svetom i nadasve ljubljenom ispunja nas poniznošću ulijevajući sigurnost našim prošnjama. [KKC 2623-2628]